

Győri László

SOHA MÁR!

PÁRATLAN OLDAL - LXIII. évfolyam, 19. szám, 2019. május 10.

Ültem a diófa alatt, nem hallatszott semmi nesz. Hirtelen egy, a kerttől idegen kékséget láttam, egy utcai galambot. Lehetetlen, innen húsz kilométerre van a legközelebbi város. Nem az, egy kicsit természetesebb nála, egy kicsit fésültebb. Egyik lábán fekete, a másikon piros gyűrű.

Beljebb röppent, a tornác elé, csavargatta a fejét, figyelt, leselkedett, valamire várt. Magot szórtam a földre, tüstént csipegetni kezdte. Egy kis műanyag tálkában vizet raktam elé. Föl se rebbent, hozzászokott az emberekhez. Estefelé fölszállt a tornác könyöklődeszkájára. Gubbasztott, fölborzolta a tollait, mint aki fázik.

Beesteledett, eltűnt. Reggel kiléptem az ajtón, ott várt hangtalanul a tornác deszkáján.

Kiültem a kertbe, a lugasba, hogy tisztázzam magamban a dolgot. Negyedóra múlva, hogy még jobban tisztázzam, átkutattam a tornác környékét. Lépeget, csipeget a földön. Húlt helye. Az ereszcsonornán kucorog, a szomszéd háztető gerincén. És így megy egész nap. Gerincen, ereszcsonornán, kihajtott konyhaajtó tetején üldögél.

Mit akarsz tőlem, te semmirekellő, te *sohamár!*?